

„Benne van minden, amit szeretnél a nyártól.”
– Sarah Dessen, a *Tökéletes* és az *Altatódal* szerzője –

NINC NYÁR nélküled

Nyár-trilógia
2. rész

JENNY HAN

J E N N Y H A N

NINCS NYÁR *nélküled*

Nyár-trilógia
2. rész

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

J + S örökké

Első fejezet

JÚLIUS 2.

FORRÓ NYÁRI NAP KÖSZÖNTÖTT RÁNK COUSINSBAN. A medence partján fekszem, és egy magazinnal takarom el az arcom. Anyám a verandán pasziánszozik, Susannah bent a konyhában szorgoskodik. Valószínűleg nemsokára megjelenik egy pohár napon érlelt teával és egy könyvvel, amit illene elolvasnom. Valami romantikussal.

Conrad, Jeremiah és Steven egész reggel kint szörföztek az éjszakai vihar után. Elsőként Conrad és Jeremiah ér haza. Már azelőtt hallok a hangjukat, hogy felbukkannának. Feljönnek a lépcsőn és azon élcelődnek, hogy Stevenről hogyan sodorta le egy fölöttébb vad hullám a fürdőgatyáját. Conrad öles léptekkel közelít, majd leveszi arcomról az átizzadt magazint és rám vigyorog.

– Mindenféle írás lett az arcodon – mondja.

– És mi áll bennük? – hunyorgok.

Mellém térdelve azt feleli:

– Mi is az? Hadd nézzem!

Azzal a komoly Conrad-féle arckifejezéssel fürkészi az arcomat. Egész közel hajol és megcsókol. A szája hideg és sós az óceán után.

Ekkor Jeremiah megszólal:

– El kéne vonulnotok, srácok! – De tudom, hogy csak viccből mondja. Rám kacsint, miközben hátulról megragadja Conradot, és a medencébe hajtja.

Utánavevi magát, és onnan kiabálja:

– Gyerünk, Belly!

Persze én is beleugrom a vízbe. Kellemes. Még a kellemesnél is kellemesebb. Mint mindig, most is Cousins az egyetlen hely, ahol lenni szeretnék.

– Hahó! Hallottad, amit eddig mondtam?

Kinyitottam a szemem. Taylor csettintgetett az orrom előtt.

– Bocs! Mit is mondtál?

Ez nem Cousins. Conrad és én már nem vagyunk együtt, és Susannah meghalt. Többé már semmi sem lesz ugyanolyan. Már – *Hány napja? Pontosan hány napja is?* – két hónapja, hogy Susannah meghalt, és még mindig képtelen vagyok elhinni. Képtelen vagyok felfogni. Amikor meghal valaki, akit szeretünk, azt nem érezzük valóságosnak. Olyan, mintha valaki mással történne. Valaki más életében. Soha nem értettem az elvont dolgokat. Mit jelent, amikor valaki ténylegesen és igazából elmegy?

Sokszor behunytam a szemem és azt ismételtetem magamban: *Ez nem igaz, nem igaz, nem valós!* Nem az én életem. De az enyém volt – a mostani életem. Az azutáni életem.

Marcy Yoo kertjében napoztunk. A fiúk a medencében bolondoztak, mi lányok pedig strandtörülközőkön feküdtünk egymás mellett. Én Marcyvel voltam jóban, de a többi lány, Katie, Evelyn és a többiek inkább Taylor barátai voltak.

Már most 30 fok fölé emelkedett a hőmérséklet, és még csak dél múlt. Nagyon meleg nap lesz. Hason feküdtem, és éreztem, ahogy az izzadság gyöngyözik a hátamon. Keztem torkig lenni a napozással. Július másodikát írtuk, de én már most számoltam a napokat, hogy mikor lesz vége a nyárnak.

– Azt *mondtam*, hogy mit fogsz viselni Justin buliján – ismételte el Taylor. Szorosan az én törülközőm mellé terítette le az övét, mint ha egy nagy strandlepedőn feküdnék.

– Nem tudom – válaszoltam, és feléje fordítottam a fejem.

Taylor orrán is gyöngyözött az izzadság. Mindig az orra kezdett el először izzadni.

– Én azt a nyári ruhát veszem fel, amit anyucival vettünk az outletben – jelentette ki.

Ismét lehunytam a szemem. Napszemüveg volt rajtam, úgyhogy Taylor semmiképp sem tudta megállapítani, nyitva van-e.

– Melyiket?

– Tudod, azt a pöttyös nyakba kötőset. Úgy két napja mutattam neked.

Taylor türelmetlenül sóhajtott.

– Ja igen – mondtam, bár még mindig nem emlékeztem rá, és tudtam, ő is tisztaban van ezzel.

Valami másról kezdtem el beszélni, arról, hogy milyen csinos a ruha, amikor hirtelen jéghideg fém érintését éreztem a nyakamon. Felsikoltottam. Cory Wheeler guggolt mellettem, csöpögő dobozos kólával a kezében. Nagyon jól szórakozott.

Felültem és a nyakamat törölgettem, miközben dühös pillantásokat lövelltem felé. Annyira elegendő lett a mai napból. Csak haza akartam menni.

– Jól vagy, Cory?

Még mindig nevetett, amitől egyre dühösebb lettem.

– Istenem, hogy lehetsz ilyen idétlen? – mondtam.

– Úgy néztél ki, mint akinek nagyon melege van – védekezett. –
Próbáltalak lehűteni.

Nem válaszoltam, csak a nyakamat fogtam. Éreztem, ahogy az
arcom megmerevedik és az összes lány engem bámul.

Ekkor Corynak mintha lehervadt volna az arcáról a mosoly, és
így szólt:

– Bocs! Kéred a kólát?

Megráztam a fejem, mire ő vállat vont és visszament a többiek-
hez. Odanéztem, és azt láttam, hogy Katie és Evelyn arcára kiül az
a *mit kényeskedik már megint*-grimasz, és elszégyelltem magam. Utá-
latosnak lenni Coryval olyan volt, mint csúnyán bánni egy német-
juhász-kölyökkel. Semmi értelme. De már késő. Próbáltam elkapni
Cory tekintetét, de nem nézett vissza.

Taylor halkán odasúgta:

– Csak viccelt, Belly.

Visszafeküdtem a törülközőre, immár hanyatt. Mély lélegzetet
vettem, és lassan engedtem ki. Marcy iPodjától megfájdult a fejem,
olyan hangosan szólt. És ami azt illeti, megszomjaztam. Elfogadhat-
tam volna a kólát Corytól.

Taylor fölém hajolt és feltolta a napszemüvegem, hogy lássa a sze-
mem. Merőn nézett rám.

– Dühös vagy?

– Nem. Csak túl meleg van.

A kézfejemmel letöröltem az izzadtságot a homlokomról.

– Ne haragudj rá! Cory nem tehet róla, hogy ilyen hülyén visel-
kedik veled. Tetszel neki.

– Nem tetszem neki – mondtam, és elfordítottam a tekintetemet. De valahogy tényleg tetszhettem neki, és ezt én is tudtam. Csak reménykedtem benne, hogy nem.

– Dehogynem! Teljesen odáig van érted. Szerintem adhatnál neki egy esélyt. Legalább elfelejtenéd azt a „tudod kit”.

Teljesen elfordultam tőle, mire így folytatta:

– Mit szólnál hozzá, ha az esti bulira parkettafonással befonnám a hajadat? Oldalról kezdeném és feltűzném, mint a múltkor.

– Rendben.

– Mit veszel fel?

– Nem tudom.

– Jól kell kinézned, mert mindenki ott lesz – jelentette ki Taylor.

– Korán átjövök, és együtt kicsinosítjuk magunkat.

Justin Ettelbrick hatalmas születési bulit tartott minden júliusban már nyolcadiktól kezdve, de júliusban én már rég Cousins Beachen voltam, és az otthon, az iskola és az iskolai barátok mérföldekre kerültek tőlem. Soha nem számított, hogy kimaradtam belőle, még akkor sem, amikor Taylor elmesélte, hogy az egyik évben Justin születési kikölcsonöztek egy vattacukorgépet, vagy hogy éjfélkor elképesztő tűzijátékot rendeztek a tónál.

Ez volt az első nyár, hogy otthon leszek Justin bulijakor, és az első nyár, hogy nem megyek vissza Cousinsba. Nekem csak ez az utóbbi számított. Emiatt búsultam. Mindig azt hittem, hogy életem minden egyes nyarát ott töltöm majd. A nyaraló volt az egyetlen hely, ahová vágytam. Az egyetlen hely, ahová mindig is vágytam.

– Akkor, ugye, eljössz? – kérdezte Taylor.

– Persze. Megígérttem.

Taylor felhúzta az orrát.

– Tudom, de... – Elhallgatott. – Mindegy.

Tudtam, hogy azt szeretné, hogy minden olyan legyen, mint régen. Ez viszont képtelenség. Én soha nem leszek már olyan, mint régen.

Régen hittem benne. Azt gondoltam, hogy ha nagyon akarom, ha nagyon vágyom rá, minden úgy lesz, ahogy lennie kell. Sorsszerű – ahogy Susannah mondta. Minden születésnapomra Conrad volt a kívánságom, minden egyes hullócsillagnál, szempillánál, szőőkútba dobott fillérnél őrá gondoltam, akit szerettem. Azt hittem, ez mindig így lesz.

Taylor azt szerette volna, ha elfelejtem őt, ha egyszerűen kitörlöm az emlékezetemből. Állandóan ilyeneket mondott: „Mindenkinek túl kell lépnie az első szerelmén, az csak átmeneti dolog.” De Conrad nem csak az első szerelmem volt. Nem valami átmeneti. Annál sokkal többet jelentett. Ő, Jeremiah és Susannah volt a családom. Ők hárman örökre összekapcsolódtak bennem. Egyikük sem létezhetett a többiek nélkül.

Ha elfelejtem Conradot, ha kizárom a szívemből, ha úgy teszek, mintha sosem szerettem volna, az olyan lenne, mintha Susannah-val tenném ugyanezt. Arra viszont képtelen lennék.

Második fejezet

RÉGEN ÚGY VOLT, hogy ahogy az iskola véget ért júniusban, bepakoltunk a kocsiba és Cousins felé vettük az irányt. Anyám előző nap mindig elment bevásárolni, rengeteg almalevet, müzli-szeletet, naptejet és teljes kiőrlésű gabonapelyhet vásárolt, és amikor cukros finomságokért könyörögtem, mindig azt felelte: „Ne aggodj, Becknél egy csomó olyan gabonapelyhely lesz, amitől kirohad a fogad!” Természetesen neki volt igaza. Susannah – anyámnak Beck – imádta a gyerekei gabonapelyheit, mint ahogy én is. A nyaralóban rengeteg fajtát kipróbáltunk. Soha nem volt idejük megromlani. Olyan nyár is volt, amikor a fiúk gabonapelyhet reggeliztek, ebédelték és vacsoráztak. Steven, a bátyám a Frosted Flakest szerette, Jeremiah a Cap’n Cruncht, Conrad a Corn Popst. Jeremiah és Conrad Beck fiai voltak, és mindannyian imádták a gabonapelyhet. Ami engem illet, mindig a maradékot ettem, jó sok cukorral a tetején.

Egész életemben Cousinsba jártunk. Soha, egyetlenegyszer se hagytunk ki egyetlen nyarat sem. Majdnem tizenhét évig játszottam azt, hogy utolérjem végre a fiúkat, abban reménykedve és azután áhítozva, hogy egy szép napon elég nagy leszek ahhoz, hogy bevegyenek maguk közé. A nyári fiúcsapatba. Végre megtörtént, és most

már túl késő. Az utolsó nyarunk utolsó éjszakáján megfogadtuk a medencében, hogy mindig vissza fogunk térni ide. Ijesztő, milyen könnyen megszegjük az ígéreteket. Mint ezt is.

Amikor múlt nyáron hazajöttem, vártam. Az augusztus szeptemberbe fordult, elkezdődött az iskola, és még mindig vártam. Nem mintha Conrad és én bármit is ígértünk volna egymásnak. Nem mintha ő lett volna a szerelmem. Mindössze egy csók csattant el köztünk. Főiskolára készült, ahol kismillió lány vár rá. Lányok, akik szabadon jönnek-mennek, lányok a koleszból, mind helyesebb és csinosabb nálam, rejtelmeseek és újszerűek, amilyen én sosem leszek.

Folyamatosan rá gondoltam: hogy mit jelent ez az egész, hogy mit is jelentünk most egymásnak. Mert nem mehetünk már vissza. Tudtam, hogy *én* nem. Ami köztünk – köztem és Conrad, köztem és Jeremiah között – történt, mindent megváltoztatott. Tehát amikor eltelt az augusztus és a szeptember, és a telefon még mindig nem csörrent meg, csak annyit kellett tennem, hogy visszaemlékezek, ahogy utolsó éjjel nézett rám, és tudtam, van még remény. Tudtam, hogy nem én találtam ki az egészet. Ilyet ki sem lehet találni.

Anyám úgy tudta, Conrad beköltözött a kollégiumba, van egy idegesítő szobatársa New Jersey-ből, és Susannah aggódik, hogy nem kap eleget enni. Mindezt csak úgy félvállról vetette oda, hogy ne sértse meg a büszkeségemet. Soha nem kérdeztem tőle semmit. Ami azt illeti, tudtam, hogy fel fog hívni. *Tudtam*. Csak várnom kellett.

A hívás szeptember második hetében futott be, három héttel azután, hogy utoljára láttam. Eperfagyit ettem a nappaliban, és Stevennel a távirányítón veszekedtünk. Hétfő este kilenc óra volt, tökéletes a tévénézéshez. Megszólalt a telefon, de sem Steven, sem én nem mozgultunk érte. Aki elmegy, hogy felvegye, elveszti a tévé feletti csatát.

Anyám vette fel a dolgozószobájában. Átjött a nappaliba és azt mondta: „Belly, téged keresnek. Conrad az.” Aztán rám kacsintott.

Megremegtem az izgalomtól. Újra hallottam az óceán hangját. A morajlást, a zúgást a dobhártyámon. Mint egy álomban. Minden aranyszínű volt. Vártam, és most elnyertem a jutalmam. Soha nem éreztem még ilyen jónak a józanságot, a türelmességet.

Steven vetett véget az álmodozásnak.

– Miért hívna Conrad téged? – kérdezte a szemöldökét ráncolva.

Nem foglalkoztam vele. Elvettem anyámtól a telefont. Otthagytam Stevent, a távirányítót, az olvadozó fagyit. Semmi sem érdekelt.

Hagytam, hogy Conrad várjon, amíg a lépcsőhöz értem. Leültem és csak utána szólaltam meg:

– Szia!

Próbáltam nem mosolyogni, mert tudtam, hogy még a telefonon át is érezni fogja.

– Szia! Mi a helyzet?

– Nem túl sok.

– Képzeld, a szobatársam még nálad is hangosabban horkol.

Másnap este is felhívott, majd az azt követő este is. Órákig beszélgettünk. Amikor csöngött a telefon, és nem Stevent, hanem engem kerestek, Steven először nem értette.

– Minek hívogat Conrad téged? – érdeklődött.

– Mit gondolsz? Mert szeret. Szeretjük egymást.

Steven szinte undorral mondta:

– Elment az esze.

– Annyira kizárt, hogy Conrad Fisher szeressen engem? – kérdeztem, és dacosan összefontam a karom.

Még csak gondolkodnia sem kellett a válaszon:

– Igen – mondta. – Teljesen kizárt.

Őszintén szólva, az is volt.

Olyan volt, mint egy álom. Irreális. Mindazon – éveken, egész nyarakon át tartó – sóvárgás, epekedés és vágyakozás után felhívott *engem*. Szeretett beszélgetni velem. Megnevettettem, akár akarta, akár nem. Megértettem, min megy keresztül, mivel valamennyire én is pontosan ugyanazon mentem keresztül. Csak néhányan voltunk a világon, akik így szerették Susannah-t. Azt gondoltam, ennyi elég.

Valami volt köztünk. Valami, amit nem lehetett világosan meghatározni, de ott volt. Igazából.

Néhányszor levezetett három és fél órát az iskolától a házunkig. Egyszer nálunk is aludt, mert annyira későre járt, hogy anyám nem akarta, hogy visszainduljon. Conrad a vendégszobát kapta, én pedig órákig feküdtem ébren az ágyamban, és az járt a fejemben, hogy itt alszik *nálunk*, egész közel hozzám.

Ha Steven nem lógott volna állandóan rajtunk, tudom, hogy Conrad legalább megpróbál megcsókolni. De úgy, hogy a bátyám állandóan ott volt, ez szinte lehetetlenné vált. Conraddal leültünk tévét nézni, és Steven mindig épp közénk telepedett le. Olyan dolgokról beszélgetett Conraddal, amiről semmit sem tudok, vagy nem érdekel, mint például fociról. Egyszer vacsora után megkérdeztem Conradtól, lenne-e kedve valami édességhez a Brustersnél, mire Steven azonnal rávágta: „Jól hangzik.” Dühös pillantást vetettem rá, de csak vigyorgott. S ekkor Conrad kézen fogott, ott Steven előtt, és azt mondta: „Menjünk mindannyian!” Így együtt mentünk, még anyám is jött. Hihetetlen volt, hogy úgy randizok valakivel, hogy közben anyám és a bátyám ott ül a hátsó ülésen.

De tényleg, mindez csak még szebbé tette azt a bámulatos decemberi éjszakát, amikor Conraddal visszamentünk Cousinsba – csak

mi ketten. A tökéletes éjszakák ritkák, de ez az volt. Úgy értem, eszményi. Olyan éjszaka, amit érdemes kívánni.

Boldog vagyok, hogy együtt töltöttük.

Mivel májusra mindennek vége lett.

Harmadik fejezet

KORÁN ELJÖTTEM MARCYÉKTÓL. Taylornak azt mondtam, azért, hogy kipihenhessem magam Justin bulijára. Ez részben igaz volt. Pihenni akartam, de a buli nem érdekelt. Ahogy hazaértem, felvettem a nagy Cousins-feliratú pólómat, teletöltöttem egy üveget szőlőlével és jéggel, és addig néztem a tévét, amíg belefájdult a fejem.

Békés, áldott csend uralkodott a házban. Csak a tévé hangját és a légkondi ki-be kapcsolásának kattogását lehetett hallani. Egyedül voltam. Steven a Best Buynál vállalt nyári munkát. Egy nagy LCD tévére gyűjtött, amit ősszel magával vihet a fősulira. Anyám otthon volt, de egész napra bezárkózott a dolgozószobájába, hogy „utolérje” magát – ahogy mondta.

Megértettem. Az ő helyében én is egyedül szerettem volna lenni.

Taylor úgy hat körül jött át, a rikítóan rózsaszín Victoria's Secretes sminktáskájával felszerelve. Belépett a nappaliba és meglátott, ahogy ott fekszem a kanapén a cousinsos pólóban.

– Belly, még csak le sem zuhanyoztál? – húzta fel rosszallóan a szemöldökét.

– Reggel már zuhanyoztam – válaszoltam, de nem mozdultam.

– Aha, aztán egész nap kint feküdtél a napon.

Megragadta a karom, és hagytam, hogy felhúzzon.

– Gyerünk, irány a zuhany!

Követtem fel az emeletre, majd ő bement a szobámba, én pedig az emeleti fürdőszobába. Életemben nem zuhanyoztam még le ilyen gyorsan. Miután egyedül maradt a szobámban, Taylor mindent szemügyre vett és mindenhez hozzányúlt, mintha csak otthon lenne.

Amikor kijöttem a fürdőből, a padlón ült a tükör előtt. Gyakorlott mozdulatokkal púderozta az arcát.

– Szeretnéd, hogy téged is kisminkeljelek?

– Kösz, nem. Kérlek, csukd be a szemed, amíg felöltözök.

Taylor grimaszolt egyet, majd behunyta a szemét.

– Milyen prűd vagy, Belly! – mondta.

– Nem érdekel – jelentettem ki, miközben felvettem a bugyimat és a melltartómat. Aztán visszavettem a cousinsos pólót. – Most már idenézhetsz!

Taylor hatalmasra nyitotta a szemét és felvitte rájuk a szemfestéket.

– Kifesthetem a körmöd – ajánlotta fel. – Három új színem is van.

– Á, semmi értelme!

Feltartottam a kezem. Minden körömöt tövig rágtam.

Taylor fintorgott.

– Na jó, és mit veszel fel?

– Ezt – mondtam, és próbáltam titkolni a mosolyom, miközben a cousinsos pólómra mutattam. Olyan sokat hordtam, hogy tele volt kis lyukakkal a nyaka körül, és úgy megpuhult, mint egy babatőrülködő. Bárcsak ez lehetne rajtam!

– Nagyon vicces – jelentette ki Taylor, és térden csúszva a szekrényemhez araszolt. Felállt és kutatni kezdett benne, ide-oda tologatva a fogasokat, mintha nem ismerné betéve minden egyes ruhadarabomat. Általában nem törődtem vele, de aznap valahogy minden idegesített.

– Ne foglalkozz ezzel! – szóltam rá. – Sortot és trikót veszek fel.

– Belly, az emberek ki szoktak öltözni Justin bulijára. Te még egyszer sem voltál, úgyhogy nem tudhatod, de nem feszíthetsz egy elnyűtt sortban.

Taylor elővette a fehér nyári ruhámat. Legutoljára tavaly volt rajtam, azon a bulin, ahol megismerkedtem Cammel. Susannah azt mondta róla, úgy kiemeli a barnaságomat, mint egy képeret.

Elvettem a ruhát Taylortól és visszaakasztottam a szekrénybe.

– Foltos – mondtam. – Keresek egy másikat.

Taylor visszatelepedett a tükör elé.

– Na jó, akkor vedd fel a virágos fekete ruhádat! Abban elképesztő a cicid!

– Kényelmetlen, túl szűk – mondtam.

– Legyél csinos, lécci!

Nagyot sóhajtvá kiakasztottam a vállfát, és felvettem a ruhát. Taylossal időnként könnyebb úgy, ha az ember beadja a derekát. Kisgyerekkorunk óta barátok, legjobb barátok vagyunk. Már olyan régóta, hogy inkább egyfajta megszokássá vált, olyasvalamivé, amibe egy idő után nincs beleszólása az embernek.

– Látod, milyen dögös? – Felhúzta a ruha cipzárját. – Na most beszéljük át a haditervet!

– Miféle haditervet?

– Szerintem össze kéne jönnöd Cory Wheelerrel a bulin.

– Taylor...

Egy kézmozdulattal leállított.

– Csak hallgass meg! Cory nagyon kedves és nagyon helyes. Ha kigyúrná valamennyire a testét és egy kicsit határozottabb lenne, olyan lehetne, mint egy igazi modell.

– Kérlek! – fújattam mérgesen.

– Na jó, de van olyan helyes, mint a C betűs. – Taylor soha nem mondta ki a nevét. Ő volt a „tudod ki” vagy a „C betűs”.

– Taylor, ne sürgess! Nem lehetek túl rajta csak azért, mert te úgy akarod.

– Nem próbálnád meg legalább? – hízelgett. – Cory lehetne a „nagy visszatérése”. Biztos ő sem bánná.

– Ha még egyszer előállsz Coryval, nem megyek el a buliba – mondtam, és komolyan is gondoltam. Valójában reménykedtem benne, hogy megint előhossa, és így meglesz a kifogásom, miért nem megyek el.

Elkerekedett a szeme.

– Rendben, rendben! Bocsánat! Lakatot tettem a számra.

Ekkor elővette a sminktáskáját és leült az ágyam szélére, én pedig a lábához telepedtem. Megkereste a fésűt és elválasztotta a hajam. Gyorsan, biztos kézzel befonta, és amikor elkészült, a fonatokat keresztbe feltűzte a fejem tetejére. Egyikünk sem szólalt meg közben, amíg ki nem jelentette:

– Szeretem, amikor így van feltűzve a hajad. Úgy nézel ki, mint egy indián, mint egy cseroki hercegnő.

Kibuggyant belőlem a nevetés, de gyorsan visszafojtottam. Taylor elkapta a tekintetemet a tükörben és azt mondta:

– Rendben van, ha nevetesz, tudod? Rendben van, ha jól érezd magad.

– Tudom – válaszoltam, de nem így volt.

Indulás előtt megálltam anyám dolgozószobája előtt. Az asztalánál ült, előtte dossziék és papírhalmok. Susannah anyámat hagyta meg a végrendelete végrehajtójának, amivel, gondolom, rengeteg papírmunka járt együtt. Anyám sokszor konzultált telefonon Susannah ügyvédjével, újra és újra átbeszélve a dolgokat. Tökéletesen akarta elvégezni a munkát – Beck végakarata szerint.

Susannah mindkettőnkre, Stevenre és rám is, hagyott némi pénzt a tandíjra. Rám ezen kívül ékszereket is. Egy zafír teniszkarikötőt, amiről elképzelni sem tudtam, hogy valaha felveszem, és egy gyémánt nyakláncot az esküvőmre – ez kifejezett kérése volt. Opál fülbevalókat és egy opál gyűrűt. Azok voltak a kedvenceim.

– Anya?

Anyám felnézett.

– Igen?

– Vacsoráztál már? – Tudtam, hogy nem. Azóta ki sem tette innen a lábát, hogy hazajöttem.

– Nem vagyok éhes – mondta. – Ha nincs semmi ennivaló a hűtőben, rendelhetsz egy pizzát, ha szeretnél.

– Készíthetek neked egy szendvicset – ajánlottam fel. A hét elején elmentem bevásárolni. Stevennel felváltva vásároltunk. Gyanítom, anyám még azt sem fogta fel, hogy most van a július negyedikei hétvége.

– Nem kérek. Majd később lejövök és készítek magamnak valamit.

– Rendben. – Haboztam. – Taylорral buliba megyünk. Nem jövök túl későn.

Egyik részem reménykedett abban, hogy megkér, maradjak otthon. Másik részem szívesen felajánlotta volna, hogy otthon maradjak vele. Együtt nézzük a mozicsatornát és pattogatott kukoricát majszolunk.

De anyám újra a papírjaiba temetkezett. A golyóstolla végét rágcsálta.

– Jól hangzik – mondta. – Vigyázz magadra!

Becsuktam magam mögött az ajtót.

Taylor a konyhában várt és a telefonján üzent valakinek.

– Siessünk, menjünk már!

– Mindjárt, csak még el kell intéznem valamit.

A hűtőhöz léptem és elővettem a pulykás szendvicshez való dolgokat: mustár, sajt, fehér kenyér.

– Belly, a bulin lesz kaja. Ne egyél most!

– Anyámnak készítem – mondtam.

Miután elkészítettem, tányérra tettem, letakartam és a konyhai pulton hagytam, hogy észrevegye.

Justin bulija tényleg olyan volt, mint amilyennek Taylor beharangozta. A fél osztály megjelent rajta, és Justin szülei félrevonultak. Lámpionok sorakoztak a kertben, és a hangszórók csak úgy remegtek, olyan hangos volt a zene. A lányok azonnal táncolni kezdtek.

A kertben állt egy nagy hordó és egy piros hűtőszekrény. Justin a grill mögött egy CSÓKOLD MEG A SÉFET-feliratú kötényben forgatta a marhahúst és a virslit.

– Mintha bárkinek is kedve támadna hozzá – fintorgott Taylor. Év elején eljátszadozott Justinnal, mielőtt megállapodott volna a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

barátja, Davis mellett. Néhányszor randiztak, aztán lapátra tette az idősebb srácért.

Elfelejtettem befűjni magam szúnyogriasztóval, és a szúnyogok nagyon csíptek. Állandóan le kellett hajolnom, hogy megvakarjam a lábam, de még jól is jött. Örültem, hogy valamivel lefoglalhatom magam. Félttem, hogy a szemem véletlenül találkozik Coryével, aki a medence partján lebzelt.

Mindenki piros műanyag pohárból itta a sört. Taylor mindkét tőnknek alkoholos üdítőt hozott. Nekem Fuzzy Naveit, ami édes volt és műanyagízű. Két kortyot ittam belőle, aztán kidobtam.

Taylor észrevette Davist a sörös célbadobós asztalnál, és ujját az ajkára téve jelezte, hogy lepjük meg. Kézen fogott, a srác mögé loptunk, majd Taylor hátulról átölelte.

– Ide süss! – mondta Taylor.

Davis megfordult, és olyan csókolózásba kezdtek, mintha nem csupán néhány órája váltak volna el egymástól. Egy percig csak álltam ott, kínosan feszengve kapaszkodtam a táskámba, és próbáltam máshová nézni.

A fiú neve igazából Ben Davis, de mindenki Davisnek hívta. Davis tényleg helyes volt – gödröcskékkal az arcán és tengerzöld szemével. És alacsony, ami miatt Taylor először azt mondta, szóba se jöhet nála, de később kijelentette, hogy nem sokat nyom a latban. Nem szerettem velük menni az iskolába, mert állandóan fogták egymás kezét, én meg úgy ültem mögöttük, mint egy kis pisis. Legalább havonta egyszer szakítottak, és még csak április óta jártak. Az egyik szakításkor Davis sírva felhívta Taylort, hogy szeretne kibékülni, Taylor pedig kihangosította. Büntudatom volt, hogy végighallgattam, ugyanakkor féltékenységet éreztem, és lenyűgözött, hogy Taylor olyan fontos neki, hogy sír miatta.